

Sygn. akt **I 1 C 3558/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: st. sekr. sąd. Maja Żyrek

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.**

przeciwko **M. O.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanej M. O. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą G. odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 4.499,61 zł za okres od dnia 24 października 2017 roku do dnia 29 marca 2019 roku;

II umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III zasądza od pozwanej M. O. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą G. kwotę 1.017,00 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C
2. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wniosła pozew przeciwko M. O. o zapłatę kwoty 4.499,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 października 2017 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu powódka wskazała, że zawarła z pozwaną umowę o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej nr (...), należycie wykonała swoje zobowiązanie i wystawiła z tego tytułu fakturę VAT o nr (...), którą doręczyła pozwanej, lecz pozwana nie uiściła należności wynikających z tej faktury.

/pozew – k. 10-12/

W dniu 2 października 2018 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni wydał w sprawie I 1 Nc 5871/18 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty z dn. 2.10.2018 r. – k. 38/

Pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zarzuciła, że poinformowała pisemnie powódkę o zbyciu nieruchomości, której dotyczyła przedmiotowa umowa, nadto oczekiwała na korektę faktury VAT, co do podmiotu nabywającego przyłączy do sieci elektroenergetycznej. Pozwana wyjaśniła, iż uiściła na rzecz powódki kwotę 2.130,00 zł, a więc kwotę do zapłaty której została przez powódkę wezwana.

/sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 40-42/

Na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2019 r. pozwana oświadczyła, iż uznała roszczenie w wyniku czego zapłaciła całą żądaną kwotę, na dowód przedłożyła potwierdzenie dokonania przelewów: z dnia 19 stycznia 2018 r. na kwotę 2.130 zł i z dnia 29 marca 2019 r. na kwotę 4.499,61 zł.

/protokół rozprawy z dn. 1.04.2019 r. – k. 59/

Pismem z dnia 16 kwietnia 2019 r. powódka oświadczyła, iż wpłacona przez pozwaną kwota 4.499,61 zł zaksięgowana została na należność główną, wobec czego cofa powództwo w tym zakresie, podtrzymując żądanie, co do odsetek od ww. kwoty za okres od dnia 24 października 2017 r. do dnia zapłaty – tj. do dnia 29 marca 2019 r. i kosztów procesu.

/pismo procesowe pełnomocnika powódki z dn. 16.04.2019 r./

Zarządzeniem z dnia 23 kwietnia 2019 r. Sąd zobowiązał pozwaną do złożenia – w terminie dwóch tygodni – oświadczenia, czy wyraża zgodę na cofnięcie pozwu dokonane przez powoda, pod rygorem uznania, że taką zgodę wyraża. Pomimo upływu określonego terminu pozwana nie złożyła oświadczenia w powyższym zakresie.

/zarządzenie z dn. 23.04.2019 r. – k. 63/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 kwietnia 2016 r. M. O. (podmiot przyłączany), zawarła z (...) S.A. z siedzibą w G. (przedsiębiorstwem energetycznym) umowę o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej nr (...), dotyczącą realizacji przyłączenia instalacji do Sieci (...) Przyłączanej znajdującej się budynku mieszkalnym – wielorodzinnym, zlokalizowanym w G. przy ul. (...) dz. 641/356 gm. G. miejska.

W § 6 ust. 2 umowy M. O. zobowiązała się do zapłaty na rzecz przedsiębiorstwa energetycznego opłaty za przyłączenie, której wysokość obliczona będzie na podstawie zasad i stawek zawartych w Taryfie Operatora obowiązującej w dniu odbioru technicznego. Opłata za przyłączenie obliczona według Taryfy Operatora obowiązującej na dzień zawarcia umowy wyniosła 5.389,93 zł.

/niesporne, vide – umowa – k. 19-20v/

W dniu 9 października 2017 r. (...) S.A. z siedzibą w G. wystawiła fakturę VAT o nr (...) na kwotę 6.629,61 zł z tytułu opłaty przyłączeniowej, z terminem płatności do 23 października 2017 r.

/niesporne, vide – faktura VAT – k. 26/

Pismem z dnia 5 grudnia 2017 r. (...) S.A. z siedzibą w G. wezwała M. O. do zapłaty kwoty 6.629,61 zł.

/ niesporne, nadto wezwanie do zapłaty – k. 30/

W dniu 19 stycznia 2018 r. M. O. wpłaciła na rzecz (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 2.130 zł tytułem opłaty za przyłącze kablowe IV – G. ul. (...).

/niesporne, vide – potwierdzenie transakcji – k. 57/

W dniu 29 marca 2019 r. M. O. wpłaciła na rzecz (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 4.499,61 zł tytułem opłaty za przyłącze kablowe IV – G. ul. (...).

/niesporne, vide – potwierdzenie transakcji – k. 58/

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a nadto ich wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty złożone w sprawie nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy nowych istotnych okoliczności.

Powódka domagając się od pozwanej zapłaty kwoty 4.499,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 października 2017 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu powoływała się na łączącą strony umowę o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej nr (...) z dnia 26 kwietnia 2016 r. i wskazywała, że pozwana nie uiściła na jej rzecz opłaty za wykonane przyłączenie do sieci elektroenergetycznej. Podstawę prawną żądania powoda stanowił więc art. 7 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.).

Między stronami bezspornym było, że łączyła je ww. umowa. Pozwana ostatecznie nie kwestionowała zasadności i wysokości żądania powoda z tytułu opłaty za wykonane przyłączenie do sieci elektroenergetycznej dokonując na rzecz powódki zapłaty należności głównej żądanej pozwem.

Po zaksięgowaniu kwoty 4.499,61 zł na należność główną powód ostatecznie cofnął powództwo w tym zakresie, podtrzymując żądanie co do odsetek od tej kwoty za okres od dnia 24 października 2017 r. do dnia zapłaty – tj. do dnia 29 marca 2019 r. i kosztów procesu.

W pierwszej kolejności Sąd badał zatem zasadność i dopuszczalność cofnięcia powództwa.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku, zaś zgodnie z § 4 przywołanego przepisu sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Jako że powódka cofnęła pozew w zakresie należności głównej już po rozpoczęciu rozprawy, Sąd zobowiązał pozwaną do oświadczenia w terminie dwutygodniowym, czy wyraża zgodę na cofnięcie powództwa w ww. zakresie – pod rygorem uznania, że zgodę wyraża. Pozwana w określonym terminie nie złożyła oświadczenia w przedmiotowym zakresie, a zatem uznać należało, iż pozwana wyraża zgodę na cofnięcie powództwa w zakresie należności głównej.

W niniejszej sprawie Sąd oceniając cofnięcie pozwu przez powódkę z punktu widzenia przesłanek zawartych w art. 203 § 1 – 4 k.p.c. nie dopatrył się, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa.

Wobec okoliczności, iż spłata dokonana przez pozwaną obejmowała jedynie należność główną, zaś powódce należne były również odsetki, Sąd na podstawie art. 481 k.c. w pkt I wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 4.499,61 zł za okres od dnia 24 października 2017 roku do dnia 29 marca 2019 roku.

W pozostałym zakresie Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. umorzył postępowanie, o czym orzeczono w pkt. II wyroku.

O kosztach postępowania w pkt. III wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu – na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. oraz w zw. z § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.), gdyż cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek dokonania przez pozwaną zapłaty już po wytoczeniu powództwa, co jest równoznaczne z przegraniem procesu przez pozwaną, gdyż pozwana wobec nieuregulowania w terminie należności w stosunku do powoda dała powód do wytoczenia powództwa (tak też: Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 lipca 1951 r. w sprawie C

593/51, opubl. OSN(C) (...)). Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanej – jako strony przegrywającej postępowanie – na rzecz powoda kwotę 1.017,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składa się kwota: 100,00 zł tytułem uiszczonej przez powoda opłaty sądowej od pozwu, kwota 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnom. powódki,
3. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.